

DÜNYA AYNI-1

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (26.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Üzerinde yaşadığımız dünyanın, Âdem aleyhisselamın cennetten gönderildiği bir yer olduğunu biliyoruz. Âdem aleyhisselamla beraber cennetten çıkmasının fiili sebebi olan iblisin de gönderildiğini biliyoruz. Âdem aleyhisselamın ve iblisin dünyaya geldiklerinde dünya bugünkü gibi ormanlı, dereli, okyanuslu, vadili, dağlı bir yerdi şüphesiz. Filan yerler çöl oldu, filan yerler orman oldu, filan yerlerde şehirler kuruldu, filan yerlerde afetler oldu, seller oldu, Allah azap indirdi, Lut aleyhisselamın kavmi helak oldu vesaire. Dünya üzerinde coğrafyada ve dünya yaşantısında pek çok değişiklikler oldu. Ancak, insanoğlunun imtihanı ve bu imtihana karşı iblisin kurduğu tuzaklar, esasen hiç değişmeden devam etmektedir.

Allah Teâlâ'nın Âdem aleyhisselamı dünyaya gönderdiğinde yarattığı cennet de aynıdır, iman şartı da o cennet için aynıdır, iblis de aynı iblistir. İblisin de taktiklerinde değişiklik yoktur. Allah'ın cennete girecek kullarında aradığı şartnamede de değişiklik yoktur. Âdem aleyhisselam şu dünyada hangi imanla iman ettiyse ve cennete hangi şartlarla girecekse Muhammed aleyhisselamın da davet ettiği iman o imandır. "Füruat" dediğimiz üç, beş, on meseledeki değişiklik, cennetin şartnamelerindeki değişiklik değildir. İblisin de şimdi kullandığı internetle dört bin sene önce, yedi bin sene önce kullandığı o zamanın interneti aynı şeydi. Şimdi sosyal medya kullanıyor, o zaman kabileciliği kullanıyordu. Şimdi mesaj çekiliyor, o zaman fiskos çektiriyordu, dedikodu çektiriyordu. İplerin onun elinde olması bakımından şu dünyanın oyununda bir değişiklik yoktur. Tezgâh aynı tezgâhtır, pazarlamacı aynı pazarlamacıdır.

Bunun için de Kur'an ebedî bir kitaptır. Bunun için Kur'an'ımızın, Bedir gazvesini anlattığı ayetlerini hazmedenler o gazvenin mücahitleri gibi bir ömür geçirebilirler. Bedir'i Medine'nin yüz elli kilometre yakınında bir kasabanın adı zannedip kalanlar, hep Ebu Süfyan'ın ordularına perişan olurlar. Bedir'i Kur'an'ın anlattığı şekilde kavrayabilenler, Uhud'u kavrayabilenler, Hendek'i, Ahzab'ı kavrayabilenler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabinin anladığını anlarlar. Böylece onlarla beraber olmak, ashab-ı kiramla beraber olmak yoluna girmiş olurlar.

Kur'an'ın tek bir ayeti dahi "o zamandı, şimdi kalktı tedavülden" ayet değildir. O gün inmiştir, bugün inmesi gerekendir. Bu sebeple Yusuf aleyhisselamın kıssasının anlatıldığı Yusuf suresini, Yakub'un çocukları arasındaki bir macera olarak anlayanlar, bundan çizgi film yapıp çocuklarını teselli etmek için bunu öğrenenler, Kur'an'ın bir suresinden, o suredeki yüzlerce ayrıntıdan uzak bir Müslümanlık yaşarlar. 1/114 oranında eksik bir Müslümanlıktır o. Çünkü Kur'an, bütününe iman edildiğinde iman edilmiş kitap olur. Bugün Kur'an-ı Azimüşşan'ın anlaşılması ne kadar gerekli ise bu gereklilik oranı, Ebu Bekir radiyallahu anhin anladığı oran kadardır.

Bugün dünyada iblisin oyunları açısından "aletler değişmiş, mantık değişmemiştir" diyoruz, bunu da Kur'an'ımızın herhangi bir satırındaki bir meseleyi bugüne uyarlayarak ispat edelim istiyoruz. Burada bugün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in, kendisinin ve en yakın iki sahabeti olan Ebu Bekir ve kızı Aişe radiyallahu anhümanın içinde bulunduğu büyük bir hadiseyi bugüne taşıyarak, Müslümanlığımızı o kalitede bugün yaşayabilmek için bu olayı anlamamız gerekir diyoruz. İfk olayı, Kur'an-ı Kerim'in Nur suresinde Allah Teâlâ'nın 11 ve 20. ayetlerde zikrettiği İfk olayı, bu olayı konuşacağız.

Nedir bu İfk olayı, onu hatırlayalım: Münafıkların başını çektiği ama bazı Müslümanlar'ın da içine katıldığı iftira olayı. İftiraya konu olan Ebu Bekir'in kızı, rahmeten li'l-âlemin Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hanımı, müminlerin anası Aişe radiyallahu anha. İftira da bir kadına yapılabilecek en büyük iftira. İffet, namusu ile ilgili iftira! Göz göre göre, herkesin gözü önünde bir dedikodu fırtınası ile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ciğerinin sökülmeğe çalışıldığı büyük bir fitne. Kur'an'ımız buna 'İfk' adını veriyor. İfk; uydurma, sahte, iftira demek.

Nur suresinin 11. ayetinden 20. ayetine kadar olan bölüm, baştan sona bu olayı teferruatıyla anlatmıyor, sonuçlarıyla önümüze koyuyor. Bu olaya bu iki dersimizde temas edeceğiz. Ancak tekrar baştaki sözlerime dönüyorum. Kur'an bugünün de kitabıdır. Çünkü bugün de Kur'an'a iman edenler cennete girecekler inşallah. Kur'an'ın her ayeti -istisnası yok; her ayeti- dün Ebu Bekir radiyallahu anha ne kadar ilgilendiriyorduysa bugün filanca Müslüman'ı da o kadar ilgilendiriyordur.

Bu İfk olayı Aişe radiyallahu anhanın üzerinde cereyan etmiş bir olay. Aişe bu dünyadan Rabbine gideli neredeyse bin dört yüz sene oldu. Aişe yok. Operasyonu gerçekleştiren Abdullah ibni Übey ibni Selül de yok. Bu olay tarihin içinde kayboldu gitti belki. Ama o olayı tezgâhlayan iblisin planı ve iblise maşa olacak niyetteki insan sayısı hâlâ dünyada mevcuttur. Bu nedenle Kur'an'ın Nur suresinin 11-20. ayetleri, bu mübarek on ayet, Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin evinde ortaya çıkan bir faciayı anlatıyor görünür ama "kıyamete kadar iman eden müminler ders görsün" diye anlatır. İblis aynı iblistir.

Şu Medine'yi kara bulutlarla kuşatan facianın tezgâhlayıcı maşası Abdullah ibni Übey ibni Selül'ün kafa yapısı hâlâ insanlıkta mevcuttur. Bu olayı Müslümanlar olarak biz Medine'de gerçekleşmiş çok acı bir hatıra olarak görürsek, Kur'an'ın anlattığı diğer bütün olayları da o zamana ait bir olay olarak görürsek tek kelime ile söyleyeceğim ki işte böyle Müslüman oluruz o zaman: Samar oğlanına döneriz. Aile huzurumuzu merceklerle ararız. İzzetimizin, itibarımızın olmadığı bir dünyada yaşarız.

Kardeşlerim,

Şimdi, İfk olayını bugün Müslümanlar olarak nasıl anlamamız gerektiğini ve böylece de dünyanın dönüşüne dair, üzerinde bulunduğumuz dünyanın bize etki eden serüvenine ait bir ayrıntıya gireceğiz. Ama önce birkaç hakikati perçinleyelim. Bu hakikatleri biliyoruz. Ama İfk olayını Medine'de kara bir hatıra olarak anlamakla, mümin toplumun her sabah başına gelmesi muhtemel bir facia adayı olarak, muhtemel bir olay olarak anlamak ve tedbir almak da gerekiyorsa eğer, bazı önsözler gerekiyor.

Birinci önsözümüz; Allah celle celâlühü, insan, İslâm dini, dünya ve kulluk imtihanı ve cennet ya da cehennem olarak sonuçlanacak olan akıbet, Medine'yle bugün aynı şeylerdir. Biz İstanbul'dan bu olayı okuyoruz ama İfk olayı Medine-i Münevvere'de ortaya çıktı.

Tekrar ediyorum: Allah, aynı Allah'tır, celle celâlühü. İnsan, aynı insanı konuşuyoruz. İki kulak, iki göz, iki dudak, bir dil, iki ayak, iki el, mide, ciğer, kalp, beyin, tırnak, göz; aynı insan. Aynı Âdem'in çocukları Medine'deydi, İstanbul'da. Aynı Allah, aynı insan, aynı İslâm. Tek bir kelime ilavesi yok, eksikliği yok; aynı İslâm. Dünya aynı dünya. Yine yirmi dört saatlik günler, yine yaz-kış var. Yine buğday, ekmeğe yeniyor. Yine su insanların temel ihtiyacı. Yine güneş hararet yapıyor; terletiyor, kışın üşüyoruz; aynı dünya. Evleniliyor, boşanılıyor. Ticaret yapılıyor, savaşlar yapılıyor. Hiçbir şey

değişmedi. Ve kulluk beklentisi, kulluk emri aynı şey; bir şey değişmedi. Ve bütün bunların sonucu olan cennet veya cehennem hiç değişmedi ve değişmeyecek kıyamete kadar.

İnsan Merih'e taşınsa bile, uzayda gecekondular yapıp insanoğlu oraya yerleşse bile bu altı madde değişmeyecek. Allah, insan, İslâm, dünya, imtihan ve akıbet. Cennet veya cehennem olan akıbet asla değişmeyecek. İnsanoğlu o zaman dünyada belki toplam olarak, Âdem aleyhisselamdan beri diyelim, beş milyar insan yaşamıştı. Şimdi on milyar oldu. İnsanoğlu yüz milyar olacak olsa bile bu altı madde değişmeyecek. Birinci önsözümüz bu. Bunu unutmuyoruz. Bu önsözleri niçin yapma ihtiyacı hissediyorum? Aksi takdirde İfk olayını da anlayamayız, Hacerü'l-Evsed'i de anlayamayız, Medine'ye neden hicret yapıldığını da anlayamayız. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem neden Ebu Bekir'in damadı oldu, bunu da anlayamayız.

İkinci önsözümüz; Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in etrafında iman edip toplanmış bulunan müminlere 'sahabi' diyoruz. 'Ashab-ı kiram' topluca hepsine verilen isim. Bir fert olarak anıldıklarında sahabe diyoruz. Fert olarak anıldığında sahabi veya toplu olarak anıldıklarında ashap, insan toplumuydular. Kanatları yoktu. Yemek, içmek, uyumak, yürümek, hava almak, su içmek zorundaydılar. Bugün bir fert olarak herhangi birimiz neyse ashabin içinden de herhangi biri oydu.

İnsan kümesinin birleşmiş şekli olarak ashab-ı kiram, yüz yirmi bin kişi olarak insan topluluğuydular. Bütün toplumlar için insan olarak ne gerekiyor ise, ne şart ise ashab-ı kiram için de Allah onlardan razı olsun, gerekliydi bu. Sahabe oldukları için yatak odaları olmayan evlerde yaşamıyorlardı. Onlar sahabiydiler diye "kesince parmakları acımıyordu" diye bir şey yok. Acıkmıyorlardı diye bir şey yok. Üşümezlerdi diye bir şey yok. Korkmazlardı diye bir şey yok.

Bugün kuzeyde veya güneyde, doğuda ya da batıda herhangi bir toplum, insan olarak nasıl oluşuyorsa ashab-ı kiram da öyle oluştu. Evleri var, ticaret yapıyorlar, ziraat yapıyorlar, acıkıyorlar. Kimi tatlı seviyor, kimi tuzlu seviyor, insan gerekleri. Toplumun içinde iyileri var, kötülerini var. Herhangi bir şekilde insan olmalarından kaynaklanan bir ihtiyaçlarından muaf değildiler. En can alıcı örneği olarak sahabe oldukları için, Peygamber aleyhisselamın mescidine girip çıktıkları için, cinselliklerinde bir kısıtlama olmamıştı. Eşleriyle, kocaları veya hanımlarıyla yüzde yüz uyumlu, hiç çit çıkmadan yaşanan bir hayatları yoktu. İnsan ne ise, onlar da oydu. Bu nedenle masum değildiler.

İfk olayında görürüz: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in huzurunda onun iki can dostu, Medine'yi bağrıları gibi Peygamber'e açan, aleyhisselatu vesselama "süreriz atımızı denize arkandan ya Resûlallah!" diyen iki kişi: Sad bin Muaz ve Sad bin Ubade radiyallahu anhüma, bu İfk olayı yüzünden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in huzurunda az kalsın birbirlerinin kafasını vuruyorlardı; insandılar çünkü.

Ashab-ı kiram insan oldukları için, insan topluluğunu oluşturdukları için bizim örneğimizdirler zaten. Göklerde yüz bin melek bizim örneğimiz değil. Melekler standardımızda değil ki; nelerini ölçü alıp biz onlar gibi iyi mümin olalım diye gayret edeceğiz? Müminler sahabe olduklarında da on nesil, yirmi nesil sonra gelen bir nesil de olsalar insan olarak mümin olurlar. Binaenaleyh, ashab-ı kiramı düşünürken bir gerçeği unutmayacağız: İnsandılar; melek değildiler. En iyileri hata yapabildi. Allah mağfiret ve rahmeti ile ilgili, lütfu, ihsanı ile ilgili tecelliyatını da onların üzerine yaptı. Allah en ağır suçlara karşı, en derin merhameti ile onlara muamele etti. Böylece kurtuldular.

Eğer bu ikinci önsözüm anlaşılmazsa ashab-ı kiramı melekleşmiş, insanlıktan yükselmiş kimseler olarak görürsek Kur'an'ın var dediği İfk olayını koyacak bir yer bulamayız ve eğitim dışı kalması gereken bir anlayıştan dolayı Kur'an'dan istifade edemeyiz. Akıbet olarak da İfk'ten beter olaylar başımızda döner durur.

Üçüncü önsözümüz; İfk olayını anlayabilmek için kitabımız Kur'an'dan on mübarek ayeti anlayıp şu dünyanın etrafımızda, kâfirlerle, Müslümanlar'la ortak yaşadığımız şu dünyada veya kendi iç dünyamızda nasıl döndüğünü anlayabilmek için İfk olayını anlayacağız. İfk olayını anlayabilmek için kafalarımızın, zihin yapımızın Kur'an'dan on ayet anlamaya hazır olması lazım. Şimdi üçüncü kuralımıza geçelim.

Medine'de, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin başında durduğu, etten, kemikten surlar örülerek korunduğu o mübarek şehirde müminler bir, kâfirler iki, münafıklar üç; üç grup olarak yaşıyorlardı. Herhangi bir şekilde münafıkların bulunmadığı bir Medine hayal edemeyiz. Hâlbuki Medine, Cebrail aleyhisselamın dakika başı gelip gittiği bir yer. Kim çok uzun matematik rakamları kullanabiliyorsa kullansın, ondan daha fazla meleğin girdiği çıktığı bir yer. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mübarek bedeni için kıyamete kadar emanete değer bulunmuş bir toprak Medine toprağı. Ama müminler, yanı başlarında kâfirler, araya sızmış yakalanamayan münafıklardan oluşan Medine vardı.

Ders halkalarında "göklerden düşmüş bir toprak parçası, melekten başkasının yaşamadığı Medine, hurileşmiş sahabeler" yok öyle bir şey. Yok öyle bir şey, münafık kaynıyordu. Ömer'i şehit edecek kâfir, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin yanı başında yaşıyordu. Peygamber aleyhisselamın kabri şerifine sadece beş metre mesafede Ömer sabah namazı kıldırırken şehit edildi, bir kâfir tarafından.

Bu üçüncü hakikat; hayalî İslâm devleti peşinde olanların, hayalî kurdukları vakıflar, dernekler ve projeler üzerinden ümmet-i Muhammed'i sanal bir ortamda, gece uykusunda afetlere yakalanacak projeler çizenlerin dikkat etmesi gereken bir hakikat. Ümmet-i Muhammed, hayalci bir ümmet değildir. Başta Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz olmak üzere ashab-ı kiram, Allah onlardan razı olsun, hiç istisna etmeden, herhangi bir istisnaya gerek duymadan söylüyoruz: Kâfirlerle, Hıristiyan ve Yahudiler ve aynı şekilde münafıklarla iç içe yaşadılar. Kâfirden ve münafıktan arınmış bir Medine olmadı. Hatta şahadet şerbetini içtiğinde Ömer radiyallahu anh, "kim beni öldürdü" diye sormuştu hatırlarsanız. Ne demiştiler? İbni Abbas ne demişti o zaman? "Filan Mecusi." Kim Mecusi? Ateşperest. Ömer radiyallahu anh ne demişti İbni Abbas'a o zaman? "İbni Abbas sana demedim mi ben, şu Medine'den kâfirleri toptan atalım. Bak engel olmuştunuz buna" demişti.

Kendi katiline maaş verip adeta Medine'de kalmasını sağlamıştı Ömer. Çünkü iman, küfür ve nifak birinci sayfası açıldığında Kur'an-ı Kerim'in, ilk yüz ayeti dolmadan müminlerin önüne koyduğu hayat tablosudur Kur'an'ımızın. Namazın farzlarını, orucun emredilişini, haccı dinlemeden mümin, hatta ve hatta cenneti, cehennemini iman şartları olarak ayrıntısını dinlemeden, münafıklarla ilgili ayrıntıları Kur'an'ın hemen ikinci sayfasında öğretiyor Allah Teâlâ.

Başta ne dedik: Kur'an'ın herhangi bir ayeti kıyamete kadar bütün müminler için elzemdir. Medine'de toplum müminlerden, kâfirlerden ve münafıklardan oluşmuş bir toplum olduğu için Allah kitabı Kur'an'ı açar açmaz **إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا** diye başlıyor ikinci sayfada. Münafıkların ikiyüzlülüğünü anlatıyor hemen. Bu toplum mantığını öğrenmeyen, ne kadar adı İslamî olursa olsun vakıf kurarak

Kudüs'ü kurtaramaz. İslam, bu mozağin ortasında Müslümanlar'ın yaşayabildiği, yaşaması gereken dinin adıdır. Medine buydu. Medine bu ise eğer, kıyamete kadar da bütün şehirler fethedilmiş olsalar bile, bu şekilde Müslümanlar'ın İslam'ı yaşadığı şehirler olacaklar.

Herkes "Sultan Fatih rahmetullahi aleyh İstanbul'u fethettikten sonra niye Patrik'i orada bıraktı? Niye Galata'yı berbat adamlara devredip rezil işleri Karaköy'e havale etti? Orayı niye kötü bir yer olarak işgal etti" diye merak ediyor. "Hazır fethetmişin, dök Haliç'e gitsin. Haliç o zaman bu kadar da kirli değildi" diye as keseden, bas keseden gitsin! Tıpkı hastalığı bir Ahmet'te, Mehmet'te iyi etmekle kökünü kazıyamadığın gibi hastalığın, küfrün ve nifakın da kökü kazınmaz hiçbir zaman; kalacak. Küfrün ve nifakın olmadığı bir yerde hangi yarış ortamında İslam'ı yaşayacağız ki biz? Yaşadığımız dünyayı tanımak için bu üçüncü büyük gerçeği anlamamız lazım. İstanbul'u Fatih yeniden fethetse de Yahudi'sinden, Hristiyan'ından, münafığından, aval aval hiçbir şeye bağlanmamış başıboşundan kesinlikle temizleyemeyecektir İstanbul'u.

Selahaddin rahmetullahi aleyh Kudüs'ü fethetti, niye temizleyemedi? Çünkü İslam, hijyenik bir ortamda yaşanan dinin adı değildir. Bilakis insan ortamında yaşanan, insanın da kolay kolay iman açısından yüzde yüz toplumsal bir hijyenlik içine alınamayacağı bir gerçektir. Böyle yaşanır İslâm. Kıyamete kadar Müslümanlar'ın herhangi bir şekilde hayalci olmamaları gerekiyor. Kurulmuş şehirler kimin eliyle kurulursa kurulsun Medine'den mübarek olamaz.

Peki, bu düşünce yarın biz bir şehir kurduğumuzda "İslam namına sonucu bu olacak" düşüncesi bizi pısrıklığa mı itiyor? Ürkemeye mi sevk etmeli? Hayır, yürüdüğün zeminin buzlu olduğunu uyararak düşmemeni sağlamak içindir. Eğer Allah azze ve celle, topluluklardan bir topluluğa saf İslam kitlesi içerisinde yaşamayı lütfedecek olsaydı, bunu ashab-ı kirama yapardı.

Çünkü Allah'ın razı olduğu nesildiler. Buna rağmen onlara çetin bir yol sürdü Allah; çetin. İnsanî şartlarda cennete girilecek, melek şartlarında cennete girmek yok.

Eğer Allah sorunsuz, kâfirsiz, münafiksiz, komplosuz, protokolsüz, her şeye uygun bir Müslümanlık, İslâm, bir kuluna lütfedecek olsaydı, herhâlde bunu Seyyidü'l-Kevneyn Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem için ihsan ederdi. Şu çilesini biraz sonra göreceğiz. Bu da üçüncü önsöz kardeşler.

Dördüncü önsözümüz: Hepimiz biliyoruz ki "insanlar da, cinler de kulluk için yaratıldılar." İbadet için yani kulluk. Bu kulluk; "gündüzleri var, geceleri yok" diyemeyiz. "Zenginler için var, fakirler için yok" diyemeyiz. "Mekke'de var, İstanbul'da olmaz" diyemeyiz. "Çok büyük projelerdir onlar. Ufak tefek işler önemli değil" diyemeyiz. "Yazın kulluk olur, kışın olmaz. Hava şartları da zaten çok zor" diyemeyiz.

Biz kulluğu nerde nefes alıyorsak, ne zaman nefes alıyorsak o zaman imtihan konusu olarak görmek zorundayız. Hatta ve hatta Mekke'yi fethettiğimiz gün, fetih sevincinin içinde bile imtihan vardır. Mağlup olursun, o bir imtihandır. Galip gelirsin, o bir imtihandır. Nitekim bu İfk olayı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem için çığırını vurduğu zaman, Beni Mustalık denilen bir gazveden dönüyorlardı. Beni Mustalık; çok başarılı bir operasyon yapılmış, müşriklerin kafası ezilmiş, gözdağı verilmiş. Sevinçle geri dönüyordu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashab-ı kiram, yolda başlarına bu olay geldi.

Neden bunu gündeme getiriyoruz?

İmtihanı Filistin'deki müminin, Yahudi'nin zulmünün altında yaşaması zanneden, aynı imtihanın İstanbul'da alışveriş merkezlerinde devam ettiğini fark edemezse kaybeder. Namazı sadece yaz aylarında kılıyorsun, kışın kılmasan da oluyor zannetmek gibidir bu. Nerde nefes alıyorsan seni Allah imtihan ediyor orada demektir. Ve bu istisnası olmayan bir gerçektir. Bundan Resûlullah da müstesna değildir, sallallahu aleyhi ve sellem. Hakikat budur.

Beşinci önsözümüz: İfk'i anlayabilmek için dün inen Kur'an ayetini bugün, şimdi iniyor, inmiş gibi taptaze okuyacak kafaların şöyle bir hazırlık yapması için beşinci kural. Dedik ki dördüncü kuralda; imtihanın zamanı ve mekânı yok. Yaz-kış, zor-kolay, zengin-fakir, büyük-küçük yok.

Değerli kardeşlerim,

İfk olayında -hani bunu bir dipnot olarak tutunuz- bu ümmetin Peygamber'inden sonraki en büyük iman sahibi Ebu Bekir'in başı yandı. Ve onun kızının başı yandı. Şimdi burada değil ama akşam eve yatmaya gittiğimizde şöyle elimizi şakağımıza koyup Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve peygamberlerden sonra şu yeryüzü toprağında 'lâilâheillallah' diyenlerin en büyüğü Ebu Bekir ve kızının başına gelen şu olayı düşünelim.

Muhteşem bir ders olarak kenara koyalım bunu. On iki çocuğundan en iyisi Yusuf ise o kuyuya düşecek demektir. Velev peygamber ol, bir şey değişmiyor. Ciğerin ona bağlanmış çünkü. Sen, ciğerini kime bağladıysan nefesini oradan alacaksın. Nefesinden de test yapılacaksın, soluğun test edilecek. Biricik iş yerin mi var? Hani orada yatacağınsın nerdeyse, o kadar seviyorsun, orada bir belaya hazır olmak lazım.

Kardeşler,

Bu sebeple insanın malı, ailesi -eş ve çocuklar anlamında- hayatın kendisi, hatta ve hatta din, İslâm imtihan konusudur. Bu çok önemli. Malı anladık; zekâtı, vesairesi imtihan konusu. Çoluk çocuğu anladık, imtihan konusu. Hayatımızı anladık, imtihan konusu. Sağlığımız, sıhhatimiz imtihan konusu tamam. Din nasıl imtihan konusu olur? Olur tabii. Dinin kendisi de tuzaklardan birisidir zaten. Elli yaşındasın, kırk dokuz senedir imanın altı şartı var diyorsun. Bunu bin kere konuşmuşsundur sağda solda. Sonra boşboğaz birisi "yok öyle bir şart, kader diye bir şey yok" diyor. Ellinci senen dolmuş Müslümanlıkta, "Ya aslında bu kader nereden çıktı?" diye konuşuyorsun! Bak, dinin kendisi bir imtihan maddesi zaten.

Yahudi'yi bekliyordun sen, dinle vurdu seni iblis. Yahudi'ye karşı tahkimat yapıyordun. Mesela ne yapıyordun? Yahudi sansürlü mallar listesi çıkarmıştın, boykotlu mallarla ilgileniyordun. İblis bunun karşılığında senin kabir azabına imanını boykotlu hâle getirdi. Sen hâlâ iblisi bekle orada. İblis gelecek de ona bir şamar vuracaksın sen. İblis oyunu bitirmiş, işine devam ediyor.

Müddessir suresinde cehennemi anlatırken Allah Teâlâ, عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ buyuruyor. "Cehennem üzerinde on dokuz görevli var." Bu ayet inince müşrikler akıllarınca alaya aldılar bunu: "Muhammed bizi cehennem ile tehdit ediyordu, on dokuz kişiymişler bunlar." Ebu Cehil dedi ki: "Ya beş-onunu ben hallederim, siz de toplanıp dokuzunu kovalarsınız. Kurtulduk Muhammed'in cehenneminden!" On dokuz görevlisi olan bir cehennemden koca Kureyş kurtulamaz mı? Ayetin devamında ne buyurdu Allah: "Biz bu on dokuz rakamını tuzak olarak indirdik onlara." İçinde imanı olmayanlar hepten saptı gittiler, bir daha iman etmeyecek hâle geldiler. İmanı olan Ebu Bekir'ler de, Allah onlardan razı olsun, ne dediler: "Hiç görevlisi olmasa bile biz korkardık Allah'tan zaten" dediler.

Onlar rakama takılmadılar. Ama kalbinde ur bulunanlar rakama takıldılar. Kur'an tuzak soru koydu önlerine. İmtihan her şeydendir. Neyin varsa ondandır, neyin yoksa ondandır. Varlığı, yokluğu her şeyin imtihan çünkü.

Ve altıncı önsözümüz: Kur'an, imanımızın ruhudur. Nasıl ki bir bedenim var benim, bu bedenimde de bir ruh var. Göster ruhunu, yok. Etkisini göster. Bak ruhum var ki parmaklarımı hareket ettiriyorum, ruhum var ki göz kapaklarım oynuyor. Müslümanlığın ruhu Kur'an'dır. Kur'an'ı elinden gidenin ruhu olmayacağı için kıpırdayan bir dini olmaz onun. Hareketsiz bir Müslümanlık yaşar; ölü Müslümanlık.

Bu nedenle madem Kur'an bütün müminler için böyledir, birisi çıkıp bana bu teknoloji çağının ve bu enformasyon emperyalizmi ile insanların alabora edildiği çağın, güya akademik adam olarak "Kur'an'ın filan ayeti tarihseldir" derse, yani "o tarihe ait gerçekler onlar, bu tarihte önemi yok" anlamında derse "ağzına gem vurulası adam" derim. Allah beni bana lazım olmayacak ayetlere mi iman ettirdi yoksa? Gereksiz şeylere mi iman ettirdi Allah beni? Bugün veya yarın dünyanın beş bin sene sonrasında da hayat, teknoloji, dünya, ne olursa olsun, Kur'an'ın birinci ayetinden son ayetine kadar "herhangi bir ayeti, herhangi bir kelimesi, harfi, filan çağdaki nesil için zarurî değildir" denemez.

Denirse o zaman; bir: Kur'an-ı Kerim'in bütün müminler için hak olduğunu iddia edemeyiz. "Ashab-ı kiram için bir bölümü hak, bizim için bir bölümü hak" demiş oluruz. Hak ama uygulaması yok mu diyeceğiz? Nâsihiyle mensûhuyla, ammiyle hassiyle, mücmeliyle mukayyediyle; her nesi varsa Kur'an, dizilişi, tertibi, surelerinin isimlerine kadar her yeri ile, her şeyi ile Kur'an muhteşemdir, muazzamdır ve kıyamete kadardır. Bu sebeple, bazı kardeşlerimiz Kur'an-ı Kerim'i nüzul sırasına göre tefsirden okuyorlar, bunu boş bir iş olarak görüyoruz. Ebu Bekir'in okuduğu sıralamaya göre okunursa Ebu Bekir yapar insanı bu Kur'an. Hangisinin ne zaman indiği kesin belli olmayan bir şekilde diz Kur'an'ı, kati bir belgen yok elinde. Bu sıraya göre okursan Selahaddin yetiştiren mantığı yakalayamazsın Kur'an-ı Kerim'den.

Bu sebeple biz;

Kur'an-ı Kerim'in herhangi bir ayeti için asla ve kata "Bu ayet bu zamanda ne manaya geliyor?" diyemeyiz. Ebu Bekir'in zamanında, radiyallahu anh ne manaya geldiyse o manaya geliyor. Herhangi bir şekilde Kur'an-ı Kerim'e olan ihtiyacımız suya olan ihtiyacımızdan farklı değildir. İnsan olarak Ammar ibni Yasir radiyallahu anhuma ne kadar suya muhtaç idiyse, insan olarak ben de o kadar suya muhtacım; Kur'an'da da öyle. Fatıma radiyallahu anha ne kadar ekmeğe, yemeğe, içmeye muhtaç idiyse ben de o kadar muhtacım; Kur'an'da da öyle. Fatıha'sından Nas suresine kadar Kur'an'ımızın bütünü Allah'ın emanetidir ve tek bir kelimesi fazla olmamak ve elimize eksik ulaşmamış olmak üzere bizim ihtiyacımızdır.

Şu kadar ki biz, İfk olayını Âişe radiyallahu anhanın başından geçmiş bir kötü olay olarak, iftira olarak görüp o günde bırakırsak Nur suresinin 11'den 21. ayetine kadar olan bölümünün sonucu şu olur: Otururuz hem de ramazan gecelerinde tatlı tatlı gıybetler edip İfk olayının benzerlerini Müslüman evlerimizde kendimiz yaparız. Âişe'ye tertiplenen bu olayı, radiyallahu anha, münafıkların başı yapmıştı, biz ise teravihten geldikten sonra kendimiz yaparız. Çünkü insan olarak o İfk olayını anlatan ayetlerin, hâlâ taptaze olduğunu anlamamış bulunuyoruz.

İfk olayı ayetlerini aile terbiyemiz olarak, insan karakter ölçüm cihazımız olarak kullanmak zorundayız. Çünkü Kur'an benim kitabım, Nur suresi benim kitabımın suresi, İfk olayı bu surede anlatılıyor. Âişe, Ebu Bekir, Ömer, Ammar, Nesibe radiyallahu anhüm cemian, onların içtiği suyu içerek onlar gibi insanca yaşıyorsun ama onların ayetleri, onlara söylenen hadisler gündemimin dışında olabiliyor. Yanlış, bu yok.

İkinci bölümde sureye devam edeceğiz bu önsözlerden sonra, inşallah.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.